

# Μία παράσταση με χειροποίητα υλικά για γυναίκες του σήμερα και του χθες

★ [parallaximag.gr/agenda-parallaxi/theatro-agenda/mia-parastasi-me-cheiropoiita-ylika-gia-gynaikes-toy-simera-kai-toy-chthes](https://parallaximag.gr/agenda-parallaxi/theatro-agenda/mia-parastasi-me-cheiropoiita-ylika-gia-gynaikes-toy-simera-kai-toy-chthes)

Γιώργος Σταυρακίδης


## Θέατρο

Η παράσταση του ΚΘΒΕ είναι μία ιδιαίτερη μουσική αφήγηση για τα συγκοινωνούντα δοχεία τη μνήμης και της λήθης. Είδαμε την παράσταση και γράφουμε γι' αυτήν

Γιώργος Σταυρακίδης, 22 Απριλίου 2023



Γιώργος Σταυρακίδης, 22 Απριλίου 2023

- ΜΟΙΡΑΣΟΥ ΤΟ
- **f**
- 

«Μια τρυφερή και συνάμα χιουμοριστική μουσική αφήγηση για τα συγκοινωνούντα δοχεία τη μνήμης και της λήθης στο προσκήνιο των μεγάλων ιστορικών μεταβάσεων που γνώρισε ο Δυτικός Κόσμος του τελευταίου αιώνα» αναφέρουν οι Ελεάνα Γεωργούλη και

Αλεξάνδρα Καζάζου στο σκηνοθετικό σημείωμα τους για την παράσταση «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟΣ» που παρουσιάζεται στο Φουγιέ της ΕΜΣ, υπό την καλλιτεχνική ομπρέλα του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος.

Την περασμένη Κυριακή, ήμασταν αρκετοί που αφήσαμε την καλοκαιρία της μέρας για να βρεθούμε στο κτίριο της Εταιρίας Μακεδονικών Σπουδών ώστε να δούμε την νέα παραγωγή του Κρατικού, μπαίνοντας στον ιδιαίτερο χώρο του Φουαγιέ που έχει φτιάξει μία ωραία κατάσταση πλέον, που τη λες και εγγύηση πια για όσα παρουσιάζονται σε αυτόν τον χώρο, με πρόσφατη – και έντονα νωπή – την εξαιρετική «Πράγα» που άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις στο κοινό.

Προφανώς, κάπως έτσι ο χώρος προσελκύει άνετα, κάθε φορά που φιλοξενεί μία παράσταση, ένα σημαντικό αριθμό ανθρώπων που αγαπούν το θέατρο και, στην προκειμένη περίπτωση, το πειραματικό θέατρο που τόσος λόγος άλλωστε γίνεται τελευταία, κατά πόσο το Κρατικό – και γενικότερα ένας κρατικός φορέας – θα έπρεπε να στηρίζει και να προωθεί στον προγραμματισμό του.

Το Φουαγιέ προσφέρει μία οικειότητα σε αυτόν που πηγαίνει να δει μία παράσταση εκεί. Νιώθει πιο εύκολα τις ανάσες του ηθοποιού, γίνεται μέρος ενός συνόλου που δύσκολα ξεχωρίζει τα όρια μεταξύ του φανταστικού και του πραγματικού όταν έχουμε να κάνουμε με ήρωες κάποιου κειμένου και αληθινούς ανθρώπους. Αντιλαμβάνεται αλλιώς το θέατρο και αυτά που προσφέρει. Με έναν διαφορετικό τρόπο από μία μεγάλη σκηνή.

Εδώ λοιπόν, στην περίπτωση του «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟΥ» έχουμε ένα τρανταχτό παράδειγμα μιας σύγχρονης περφόρμανς σε σύλληψη, σκηνοθεσία και ερμηνεία επί σκηνής των δύο γυναικών που από την έναρξη της παράστασης μέχρι τη λήξη της, στηρίζονται σε ένα ρυθμό που εκτός από μουσικός (Ο Γιάννης Αγγελάκας έχει γράψει εξαιρετική μουσική που συνδέει τον τόπο, τον χρόνο και τις λέξεις εξαιρετικά) είναι και εκφραστικός, δείχνοντας πόσο σπουδαίες είναι σε αυτό που κάνουν, πόσο καλά γνωρίζουν τον ρόλο και τον σκοπό τους την ώρα που βρίσκονται μπροστά στους θεατές τους και μεταδίδουν μοναδικά εικόνες και μνήμες, άλλοτε μέσα από το τραγικό και άλλοτε μέσα από διασκεδαστικές αναφορές που φέρνουν γέλιο.



Η Αλεξάνδρα και η Ελεάνα χαρτογραφούν προσωπικές ιστορίες μα και ιστορίες τρίτων σε ένα αυτοσχέδιο λαβύρινθο μνήμης. Μέσα από μια αλυσίδα ποιητικών επεισοδίων, οι δυο γυναίκες αφηγούνται και θυμούνται τον πόλεμο στα Βαλκάνια, τις αντάρτισσες γιαγιάδες τους, παράδοξες ερωτικές συναντήσεις του παρελθόντος σε ένα κοκτέιλ μνήμης που διαπερνά την Πρώην Γιουγκοσλαβία και φτάνει ως τον Λίβανο, ενώ το δωμάτιο ενός νοσοκομείου μεταμορφώνεται σε στάση λεωφορείου στην Κουβανική Τρινιδάδ. Ιστορίες γυναικών στο πέρασμα του χρόνου.

Η παράσταση των Γεωργούλη και Καζάζου δεν είναι μία απλή παράσταση. Ίσως να μην είναι καν παράσταση έτσι όπως πολλοί μπορεί να την έχουν στο μυαλό τους. Το ιδιαίτερο της δουλειάς αυτής, είναι η σχέση μεταξύ των δύο καλλιτεχνών, η αισθητική τους, τα λόγια τους που μπορεί να ξεπηδούν από ένα γραπτό κείμενο όμως μοιάζουν να έχουν την ψυχή μίας αυθόρμητης ιδέας. Για 80 λεπτά, οι δύο γυναίκες μιλάνε. Μιλάνε και παίζουν (με την πιο ωραία έννοια του παιχνιδιού) και χορογραφούν τα λόγια τους. Δημιουργούν πιο πολλές εικόνες μιλώντας, από όσες θα μπορούσε να αντέξει το μάτι σε μία οθόνη. Αυτό είναι επιτυχία από μόνο του.

«Πώς γίνεται φίλος να σκοτώνει φίλο» αναρωτιούνται. Ο συμμαθητής πώς γίνεται να σκοτώνει συμμαθητή. Συγγενής να σκοτώνει τον συγγενή.

«Δεν υπάρχει εθνοκάθαρση χωρίς γενοκτονία», δεν υπάρχει εθνοκ... Ξανά και ξανά. Μέχρι να τρυπήσει το κεφάλι. Μέχρι να το νιώσεις μέσα σου να πάλλεται σαν τύμπανο. Σαν μουσική.

Οι αναφορές του κειμένου, δεν σε αφήνουν ήσυχο. Τη στιγμή που μπορεί ως θεατής να νιώθεις πως έχεις βάλει τα πράγματα σε σειρά (ειρωνεία βέβαια να θες να βάλεις σε σειρά την ανθρώπινη παράνοια και τον θάνατο), σε μεταφέρει αλλού. Από την πρώην Γιουγκοσλαβία στον δικό μας εμφύλιο. Από τις μνήμες χιλιάδων ανθρώπων, στις μνήμες των δύο γυναικών που βρίσκονται μπροστά μας. Αόριστες κάποια φορά και προσωπικές την άλλη. Από τον εμφύλιο του Λιβάνου, στην Κούβα και μετά εδώ, στο σήμερα.

Η μουσική του Γιάννη Αγγελάκα, μοιάζει να γίνεται ο τρίτος πρωταγωνιστής μίας παράστασης που αγωνίζεται να ενοχλήσει. Αγωνίζεται να μην περάσει σαν μία ακόμα παράσταση που είδαμε, αλλά να βγάλει μπροστά όλα εκείνα που με τέχνη έγραψαν και δημιούργησαν οι δύο performers και να προβληματίσουν μέσα από τις μνήμες όλων μας.

Τα «ανήσυχα» φώτα του Karol Jersek, το λιτό σκηνικό του Χρίστου Λάσκαρη και του Βασίλη Χατζόπουλου, τα ευρηματικά κοστούμια της Ελίζας Μοσχοπούλου, το κείμενο της Γεωργούλη που έχει τοποθετήσει με τέτοιο τρόπο τις λέξεις που βαραίνουν πιο πολύ από άλλες.

Στον «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟ» βλέπουμε δύο γυναίκες που για 80 λεπτά μπαينوβγαίνουν στα ρούχα τους, θαρρείς και θέλουν να γίνουν άλλοι άνθρωποι. Θαρρείς και στο ξεγύμνωμα που επιδιώκουν γι' αυτές και για τους θεατές, αναζητούν τα ιδανικά υλικά για να καλύψουν μία γύμνια που ό, τι κι αν προκύψει, αυτή γύμνια θα παραμείνει.



Αγωνίζεται να μην περάσει σαν μία ακόμα παράσταση που είδαμε, αλλά να βγάλει μπροστά όλα εκείνα που με τέχνη έγραψαν και δημιούργησαν οι δύο performers και να προβληματίσουν μέσα από τις μνήμες όλων μας.

Το θέμα είναι, το καταφέρνει;

Καταφέρνει να ξεχωρίσει, χωρίς όμως να μοιάζει μία αλλόκοτη παράσταση που στόχο είχε να μπερδέψει τους θεατές της;

Ο «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟΣ» του ΚΘΒΕ και των Γεωργούλη – Καζάζου είναι ακριβώς αυτό που θέλει να είναι. Μία στοχαστική παράσταση που υπηρετούν με ακρίβεια οι δύο πρωταγωνίστριες του. Είναι ένας αλγόριθμος μνήμης που οδηγεί το συναίσθημα χωρίς λαϊκισμό στον στόχο του. Δηλαδή, στον θεατή του. Είναι μία παράσταση που, ενδεχομένως, να χρειάζεται μία προηγούμενη εξοικείωση με το είδος (ή μία καλή διάθεση για πειραματισμό) αλλά σε καμία περίπτωση, δεν είναι μία δουλειά που θα περάσει απαρατήρητη και χωρίς να συζητηθεί βγαίνοντας από το υπέροχο κτίριο της ΕΜΣ.

Και τι είναι το θέατρο, αν δεν προβληματίσει στην τελική; Τι είναι, αν βγαίνοντας δεν γίνει το θέμα της παρέας, αν δεν βάλει στο τραπέζι τα θέματα του ή αν δεν αναμοχλεύσει αναμνήσεις από ένα παρελθόν που μετά, συναντάει το παρόν και το μέλλον; Τι είναι το θέατρο αν δεν προσφέρει κάτι καινούριο;





Τι είναι, αν δεν πούμε «Ήταν εκεί. Τότε. Απλώνονταν μπροστά από κάποιο πέλαγος. Κάπου στη μέση της γης. Κάπου Ανατολικά; Ίσως. Σημασία δεν έχει. Ήταν εκεί. Εκεί, ναι εκεί. Εκεί οι αλάνες μας, εκεί οι μάντρες που πηδούσαμε, όλα εκεί. Σε αυτή την πατρίδα. Εκεί. Κάπου στη μέση της γης. Πολύ κοντά από εδώ. Από εδώ πολύ μακριά.»

Οι βελούδινες χροιές της Ελεάνας και της Αλεξάνδρας μετατρέπονται σε σπαρακτικές φωνές και τα κορμιά τους σε άψυχες κούκλες που εκτελέστηκαν, προκαλούν ρίγη συγκίνησης αλλά και συναισθήματα θυμού και απελπισίας. Για μια ώρα και 20 λεπτά η σκηνή του Φουαγιέ στο Θέατρο της Εταιρίας Μακεδονικών Σπουδών σαν χρονομηχανή ταξιδεύει τους θεατές στην μνήμη του πόνου και του αφανισμού της ανθρώπινης υπόστασης, ψυχρά αποτυπωμένης από έναν αλγόριθμο.

Μια κραυγή για όλα τα εγκλήματα ανά τον κόσμο, σε μια απροσδιόριστη διάσταση του χρόνου, με προσωπικές ιστορίες ξεριζωμού, με ομαδικούς τάφους που βρήκαν τα ονοματεπώνυμα τους, χωρίς όμως λύτρωση για τον άνθρωπο.



## ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Πρωτότυπο κείμενο: Ελεάνα Γεωργούλη | Σύλληψη- Σκηνοθεσία: Ελεάνα Γεωργούλη, Αλεξάνδρα Καζάζου | Σκηνικά- κοστούμια: Χρίστος Λάσκαρης, Βασίλης Χατζόπουλος | Πρωτότυπη μουσική σύνθεση: Γιάννης Αγγελάκας | Κίνηση: Αλεξάνδρα Καζάζου | Φωτισμοί: Karol Jarek | Βοηθός σκηνοθέτη: Σπύρος Δέτσικας | Οργάνωση παραγωγής: Εύα Κουμανδράκη | Φωτογραφίες: That long black cloud | Διανομή: Ελεάνα Γεωργούλη, Αλεξάνδρα Καζάζου





## Πληροφορίες

Φουαγιέ Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών (Εθ. Αμύνης 2) | Οι παραστάσεις του “Αλγό-ΡΥΘΜΟΥ” θα συνεχιστούν έως τις 30 Απριλίου και οι ημέρες και ώρες παραστάσεων μετά το Πάσχα θα είναι: Παρασκευή: 19:00 & 21:00 Σάββατο: 19:00 & 21:00 Κυριακή: 20:00

Προπώληση: [ntng.gr](http://ntng.gr) | [viva.gr](http://viva.gr) | 11876

Πληροφορίες – κρατήσεις στο Τ. 2315 200 200 και στα εκδοτήρια του ΚΘΒΕ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ



ΚΘΒΕ: Ο Μολιέρος του Αμπαζή και Κυτουργού – Μπήκαμε στη πρόβα και μιλήσαμε μαζί τους

#TAGS Γιάννης Αγγελάκας ΚΘΒΕ





[Ακολουθήστε τις ειδήσεις του parallaximag.gr στο Google News](#)  
ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ

Σχετικά Άρθρα

Σχετικά Άρθρα

